

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom
za vse leto 8 g. — k.
pol leta 4 „ — „
četr. „ 2 „ 20 „

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
pol leta 5 „ — „
četr. „ 2 „ 60 „

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno tristopne vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Popravek. V zadnjo številko se je urinila jako motljiva pomota. Opomba k stavku: „Upor proti Beustovi nemški politiki“ se mora glasiti: „Iz najzanesljivejšega vira smo izvedeli iz Rusije: „V ruskih domoljubnih krogih se je z vsoto gotovostjo izvedelo, da se je med Avstrijo in Prusijo sklenila popolna (formalna) pogodba, čije podlaga je izmed drugimi, da Avstrija Prusiji odstopi vse dežele česke krone in da se bode Avstrija za to odškodovala na južno-vzhodnih mejah.“ Vredn.

V Mariboru, 18. januarja.

Uradna „Laibacher Zeitg“ je v svoji 12. številki z hvalevredno odkritosrčnostjo razkrila, da mora vlada za to skrbeti, ka državni zbor kolikor mogoče polnoštevilen najde, kader se bode zopet zbral na Dunaji; torej bode v prvi vrsti gledala na to, da iz velikega posestva českega dobi še ono malo število neposrednih poslancev, ki zaradi volitvenih pomanjkljivosti niso bili sprejeti, ali pa sploh niso hoteli ustopiti v leseno kolibo pred škotskimi duri. Vladni organ je pri tej priliki razkril prav čudna načela. Gledé dopolnitnih volitev izmed českega velikega posestva je vladi odprta dvojna pot: ali napravi ožjo volitev izmed tistih kandidatov, ki so pri zadnji volitvi imeli največ glasov, ali pa razpiše čisto novo volitev. V državah, kjer vsaj najviše oblasti in njeni javni organi spoštujejo obstoječe postave, bilo bi se v enacem slučaju vprašalo: katero pot nam zaukazuje postava? — in ako bi postava sama naravnost nič ne velevala: Kako se nam je obnašati, da bomo ravnali v duhu obstoječih postav? Pri nas po postavi niso vprašali. „Laib. Ztg.“ kar na vsa nekelekovana usta pod zaščito c. k. orla pové, da se bode to vprašanje odločevalo z oportunskega stališča, torej tako kakor bo vladi ravno sodilo, naj se s postavo že sklada ali ne. Nam se zdi, da „Laib. Zeitg.“ dajó brati tudi hudodelcem, ktere je kazenska sodnija posadila za železna vrata. Kako se bodo tatovi na ljubljanskem gradu čudili, ko bodo brali, da „Laib. Zeitg.“ česke volitve z istega stališča presoja, na katerim stoječi so tatovi pozabljali na razloček med „mojim in tvojim“. Tat se tudi ni brigal za postavo; njemu se je tudi oportun zdelo, da si prisvoji premoženje svojega bližnjega, ktereja je tatu ravno pomanjkovalo in trebalo. Sklepe, ki si bodo tatovi nad 12. št. „Laib. Zeitg.“ delali, prepuščamo njim samim in vladi — kakor smo sploh vse to le memogredé omenili. Samo to moramo izreči, da je oportuniteta širok koš, v kateri se dá pobasati vse, in da naj si vlada sama pripisuje, ako bodo tudi državljani začeli bolj gledati na oportuniteto, nego na postavnost.

Ena odkritosrčnost je druge vredna. Vlada torej mnogo vrednosti polaga na to, da se polnoštevilno zbere državni zbor, da njej že do tega veliko stoji, da polnoštevilno zastopano najde česko veliko posestvo. Mogoče, da se gledé zadnjega vladi posreči; saj nam je znano, s kakimi sredstvi si sme vlada stvarjati svoje večine. Nam pa je gotovo, da vlada prihodnjega državnega zbora niti toliko ne bo našla polnoštevilnega, kakor je bil zadnjekrat zbrani. Zastopnikov kranjske dežele v njem ne bode — in ako Kranjska ni zastopana, vsi Slovenci niso zastopani, kakor zdaj stvari stojé. Mi nismo v nobeni zvezi s kranjskimi državnimi poslanci, in vendar si upamo trditi, da zdaj ne pojdejo na Dunaj.

Porok za to nam je adresa zadnjega kranjskega deželnega zbora. Ne le da vlada ni odstranila ničesar, zaradi česar se je kranjski deželni zbor po vsej pravici pred cesarjevim prestolom pritoževal, ne le da vlada za vse dobe svojega „spravljanja“ ni najmanjega ozira jemala na Slovence, ne le da jih je v svoji najnovejši „ordre de bataille“, o kateri smo govorili v zadnji številki, popolnem prezrla, kakor da bi jih na svetu ne bilo, da torej vlada na slovensko mehkočutnost absolutno ne sme računati: je kranjskim poslancem že po adresi sami nemogoče z nova nastopiti svojo neplodno pot na Dunaj. Predzadnji oddelek kranjske adrese se glasi: „Za ta namen pošilja najzvesteje udani deželni zbor svoje poslance v državni zbor, po Vašem ces. in kr. Veličanstvu na 5. dan septembra t. l. sklicani, ali samo za to, da volijo v delegacije in da se udeležijo posvetovanja, ki ga zahtevajo vsled vojnih dogodb denarne zadeve, in z izrécnim zavarovanjem, da to poslanje ne sme prejudic biti za prihodnje primerljaje.“

Delegacije so zbrane in v Pešti vrše svoje delo; posvetovanja o vojski ne bode, ker Beust Avstrijo z vsemi štirimi vleče v naročje pruskegu prijateljstva, kjer bode mirno mirovala, dokler pruskemu orlu z nova ne zraste oskubeno perje — naši poslanci so torej na Dunaji vse opravili, za kar so bili od deželnega zbora kranjskega dobili pooblaščenje, na Dunaji nimajo nič več iskati in gotovo tudi ne bodo, kajti na 85. stenografičnega zapisnika kranjskega beremo, da je dr. Costa, ko je bil izbran za državnega poslanca, govoril sledeče besede: „Zahvaljujem se za skazano čast; jaz volitev sprejemljem in obetam strogo se držati naše adrese,“ ktera obljuba je bila sprejeta s „živo pohvalo.“ Ako vlada zdaj tudi zakrpa luknjo, ki so jo delali pomanjkujoči zastopniki českega velikega posestva, nastane jej tisti trenotek mnogo večja in pomenljivejša: slovenski narod ne bode poslal svojih zastopnikov.

Kaj storé Tirolci, ni še znano; upajmo, da jih ni omotila drobtinica dana jim z bramborsko postavo. Poljaki so faktor, s katerim se ne dá dobro računati, vendar 17. t. m. beremo iz Pešte telegram, ki kaže, da so se Poljaki tudi že naveličali dajati se v državnem zboru za nos voditi. Telegram pravi: „Ker se poljsko vprašanje v vladnih krogih prezira, žugajo Poljaki, da izstopijo iz državnega zbora.“ Morebiti tudi Poljake enkrat pamet sreča.

Skoraj zanesljivo pa je pričakovati, da Dalmatinci ne bodo hodili oprezovat pred vrata vladne in ustavovne milosti. Jugoslavenska zveza jih veže, da solidarno postopajo s južnimi Slaveni, ki životarijo v Cislajtaniji — in Dalmatinci bodo ostali zvesti zavezniki. Poleg tega jih je moralo tudi razžaliti vladno postopanje. Tirolcem, ki so do zdaj le z besedo protestirali proti državni centralistični bramborski postavi, je vlada zadostila in jim dala, kar so tirjali: na Dalmatince, ki so z orožjem v roki branili pravice svoje dežele, je vlada popolnem pozabila. Treba je tedaj, da Dalmatinci vlado nase pozorno storé, in to bodo najbolj občutljivo storili, ako se bodo odlikovali s svojo nenazočnostjo na Dunaji.

Toliko smo mislili, da moramo odgovoriti na vladno odkritosrčnost nadejaje se, da „Laib. Ztg.“ naše odkrite besede s toliko hvaležnostjo sprejme, kakor smo mi njene, in da si po tem sestavi in popravi svoj — politični račun.

Dopisi.

Iz tržaške okolice 13. januarja. [Izv. dop.] *)

„Slov. Narod“ v 3. letošnji številki prinaša vest, da je vlada dobila moža, katerega misli postaviti na izpraznjeno mesto c. kr. namestnika v Trst, namreč gosp. Ceschi-ta, kateri niti slovenski ne ume. Mogoče da je vest resnična, ali težko verujemo, da je naša liberalna (?) vlada vendar tako slepa, da hoče še zanaprej nas primorske Slovence popolnoma prezirati sicut erat in principio. Kolikokrat smo povzdignili glasove, ali naši glasovi ne najdejo odmeva pri dunajski vladi, ktera nima srca za nas; pa pride čas, ko se nas bode morda še spominjala in nas vabila, da jej prihitimo na pomoč. Mi jej bodemo ravnotako mrzlo odgovarjali, kakor ona nam, in hočemo posnemati majko Graničarko, ki je leta 1866 sinu djala: „Hajdi, hajdi sinko, ker že moraš iti, pa vari trebuh si za fige.“ Ko pride prilika, tudi mi bodemo varovali svoj trebuh za boljšo prihodnost. — V nekterih visocih glavah se vrti misel ustanoviti tu v okolici neki prostovoljni batalijon, ki bi nadomestoval tistega, kojega je vlada za plačilo njega dolgoletne zvestobe tako nehvaležno in sramotno razpustila na ljubo tukajšnjim Italijanom. Hoteli so to po neki zvijačni poti izpeljati, kar se jim pa ni posrečilo, ker so se naši okoličanje temu uprli in s tem pokazali, da hočejo vsaj toliko pravice vživati, kolikor je drugi nesrečni narodi v Cislajtaniji vživajo. Čudne misli! Vlada hoče postaviti za namestnika Italijana, kteremu bode naloga čuvati nad Slovenci! Slovenci naj bi se pa ponižali in si ustanovili prostovoljni batalijon, kateri bi moral biti trdnjava proti laškemu elementu, in tako buditi neko sovraštvo med tukajšnjimi narodnostimi, Italijani in Slovenci, na ljubo in korist dunajski vladi, misle da: med dvema prepiravcama bode ona kravo molzla. — Moti se! Mi smo že toliko dozoreli, da se ne damo više za nos voditi. Kaj je vlada do zdaj na nas storila, za našo preponižnost s čem nas nagradila? — Z nič, in še enkrat nič. Ne ene šole nam ne vzdržuje, ne enega zavoda. Sodnije so še zmirlaj le samo italijanske in tako vse druge uradnije, — še celo deželni glavar mora biti Lah in naj dela na ljubo Lahom, da bodo vsaj ti sitneži zadovoljni, ki se vedno ozirajo on stran adrijske luže, od koder si obetajo boljše prihodnosti, kar se jim bode tudi uresničilo, ako se ne predrugači naša cislajtanska pogubljiva politika, ktera je že tako v blato zagazila, ka jej ni mogoče več se rešiti. Vse to bi nas ne skrbelo in ne žulilo, ako bi ne šlo za lastno kožo; ali, prej ko se imamo pogrezniti v italijansko škornjo, bodemo tudi mi se ozrli — tje kamor se nam tako prerado očita, da se le rešimo narodne smrti. — Podajmo, rastrešeni slova nki bratje, si roko!“ Okoličan.

— r. — Iz Ljubljane, 15. jan. [Izv. dop.] Denes

je bil občni zbor delalskega podpornega društva za bolne in onemogle, ktereja se je udeležilo 80 možkih družabnikov in tudi nekoliko žensk. Zborovala se je brez vladnega zastopnika, ker dasiravno se je zbor o pravem času naznanil, ni bilo niti gosp. Guttman-a, niti njegovega namestnika. Žurnalst g. Arko je govoril v imenu začasnega odbora in omenil razmer v Ljubljani, ki delalcem niso ugodne. Delalec živi sam za se, niti zastopniki kapitala in intelligence, niti zastopniki naroda se ž njim ne pečajo. Mikavnost novega je sicer koj iz početka nekoliko bolj mogočnih možev privabila, pa ti so kmalo

*) Lepo prosimo, pišite nam večkrat kaj od ondot. Vredn.

izostali. To kar se bo denes novo voljenim v oskrbovanje izročilo, namreč podporno društvo za bolne, je učinek delalcev samih. Dalje omenja omike in napredka, ki sta dandenes načela društvenega življenja, ktera si morajo delalci kolikor toliko prisvojiti.

Kot vodilno pravilo pa priporoča govornik načelo Schultze-Delitz-a, namreč svojo lastno pripomoč, kajti delalcem nihče ne pomaga in kapital jih prezira. Društvo osnovano prihranjenimi novci revščine in delalcev je pač za gledališče in svečanosti dovolilo podpore, za delalca pa ni imelo božjaka. Naj tedaj delalci ostanejo na pričetem potu, le združeno delovanje dá moč in vspeh. — Društvo ima 103 družabnike in kljub ustanovnim stroškom in že izplačanim podporam za bolnike vendar še 176 gl. 74 kr. pri pripomornem društvu naloženih, 46 gl. 74 kr. pa gotovine. (V resnici dober začetek, le tako naprej! Vredn.) — Za načelnika odbora je izvoljen v delalskih krogih priljubljeni vodja Egerjeve tiskalnice gosp. Anton Klein in sicer per acclamationem. Začasnemu odboru se je konečno izrekla zahvala zbora. —

—r.— **Iz Ljubljane** 15. jan. [Izv. dop.] Včerajšnja predstava dramatičnega društva je pričela z igro: „Roza“, izvirna igra v 3 dejanjih spisal dr. Fr. Celestin. Igra je sama ob sebi prav dobra, predmet srečno izbran, jezik izboren, le dvogovori se nekako predolgi, da skoro dolgočasijo. Igralo se je v splošnem dobro, dasiravno bi bila igra imela boljši vspeh, da so nálogi primernejše razdeljeni. Pred vsemi gre posebno čestno omeniti varuha gosp. Grassellija, ki je z govorom in igro navduševal občinstvo. On je v resnici svoj nalog izvrstno dovršil. Za njim bi uvrstili lepo gospico Jamnikovo (Roza), kterege se je po svojih močeh prizadevala pripomoči k dobremu vspehu. G. Nolli je imel zopet nalog zaljubljenega, kar ni nikakor njegov „genre“. Sicer je pa pridno igral, zlasti pa se priporoča njegov čisti slovenski govor. Gospica Brusova je bila, kakor vsigdar, na svojem mestu, vrla in nježna. Ravno tako tudi g. Kajzel, kateri naj bi bil pa predstavljaj bolj zvitega nego priprostega strežaja, kar bi bilo baje igri na korist. Občinstvo je igralcem za izvrševanje v resnici jako težkih nalogov skazalo zadovoljnost s tem, da jih je ponavljaje klicalo. Opereta „Ljubica na strehi“ ima malo dejanja, pa jako težke napeve. Godba je bila čisto preglasna in premalo izurjena, kar je ravno večni križ. Pevci so si prizadeli mnogo truda, da so rešili opereto. Gosp. Odi je dobro igrala, pa mačkino mjavkanje menda vendar malo pretirala. G. Meden je pel prav dobro, dasiravno mu godba ni ustrezala, kterej naj bi se naklonilo vendar več pozornosti. Tudi ta predstava je le na čast mlademu dram. društvu

in vsem igralcem, dokaz velike nadarjenosti posameznih in splošne marljivosti. —

Iz Kostela 14. januara. [Izv. dop.] Ljubljanski program je posebno za nas Kostelce zanimiv in važen, ker mi, čeravno le en oddelek tistih 3000 Jugoslovancev, bi so od leta 1530—1541 iz turške Boznije v habsburško monarhijo se preselili, živo čutimo potrebo zedinjenega jugoslovanstva. Zakaj jezik in materijalni interesi nas vseskozi vežejo s Slovenijo, Hrvaško, Slavonijo in Primorjem. Kaj bi borni Kostelec pri svojih grintovih zemljiščih počel, ako bi on ne kupoval prediva, fižola, bóhov (slanine) na Kranjskem, in tega blaga ne vozil k morju hrvatskemu in istrskemu. Od male gospojnice do vezma (velike noči) ta kupčija Kostelce živi. In koliko vina kupijo Kostelci na Hrvatskem, letos posebno tudi v Primorji, kjer je izvrstna kaplica izrastla! Kočevci večidel pijejo vino, kterege jim Kostelci dopeljejo in prodajo. Štejemo v Kostelu može, kateri imajo premoženja do 20,000 gold. (tukaj pravijo hilad namest tisuč) in to vse pri kupčiji dobijo. Zato nas istina živi Slovenija, Hrvatska in Primorje, in te dežele v eno politično celoto zedinjene bi kaj velike korake naredile v kulturi slovanski, se ve, pod žezlom habsburške monarhije, kateri smo že toliko let vro in zvesto udani podložniki.

En dogodjaj nas je vendar jako užalil. Odkritosrčno ga povemo. Srb Miletič misli, da brez njega Slovenija, Hrvatska in Primorje ne morejo dihati. Mož se bo v svojih mislih prevaril. Slava narodu srbskemu! ali ena stranka Miletičeva še ni vsa Srbija, in Srbija svobodno svoje staro carstvo če more naj snuje, a za božjo voljo prosimo častito vredništvo „Slov. Naroda“, naj ne moli Srba Miletiča za njegovo milost, Jugoslovani ene vere, enega navdiha, ene zavesti bojo pogumniši, ko vsa soderga skup vrženih zakonov in turških paganov ter renegatov. Slovenci, Hrvati, Primorci in Dalmatinci so nepremagljivi brez Srbov, naj se že prvi četveri narodi zovejo „Ilirija“, ali pa „Jugoslavija“, ali kakor hočejo; toliko je gotovo, da jezik častito starinski jih zove in bo zval „Illyricum.“

Politični razgled.

O notranji politiki ni nič poročati. Vlada pušča stvari teči, kakor same teči hoté. Te dni v Pešti zbrana ministerska konferencija se je pečala z vprašanjem gledé izlivov Donave, o katerem bode govor na londonski konferenciji; potem so se razpravljale druge notranje zadeve. Ministerska kriza je zopet preložena. V delegacijah je na dnevnem redu proračun

zunanjega ministra, pri katerem se bodo uneli veliki politični razgovori. Ta proračun bo menda končan v dveh sejah, potem se delegacije za teden dni razidejo; ko se zopet suidejo, bode se razgovarjalo in sklepalo o ogromnih izvenrednih tirjatvah letošnjega proračuna.

Iz Prage se sliši, da se fevdalno veliko posestvo prihodnjih volitev ne bode udeleževalo, ampak da bode samo oddalo upor (protest) proti volitvi.

V torek se je konečno pričela londonska konferencija; predseduje jej Anglež Earl Granville; Avstrijo zastopata Apponyi in Szecsen; Francoska do zdaj še ni poslala svojega zastopnika in ga ne bode. Naj prvo se bode v nekem zapisniku izreklo, da se evropske mednarodne pogodbe ne smejo enostransko prelamljati. Sliši se, da hoče Avstrija hoditi na konferenciji eno pot s Prusijo.

Z bojiščna dohajajo le manjše vesti. Pri Le Mans premagani Chanzy, kteremu so bajé Prusi pridno za petami, je zopet dobil trdno pozicijo in pričakuje napade svojih sovražnikov. Chanzy sam toži o „sramotnem strahu in nerazumljivi preplašenosti“ svojih vojakov. Chanzy je zdaj iz Cherburga dobil nove vojne moči; vendar zapadna francoska armada še zmerom ni na najboljih nogah. Bolje se godi Francozom na vzhodu pod Bourbakijem, ki je Werderja iz ene pozicije za drugo pregnal, in 12. t. m. je mogel poročati: „Moja armada se je ves dan vojskovala; zvečer smo v roke dobili mnogo krajev in tndi mesto Montbéliard razun gradu; jutri se bomo dalje vojskovali.“ Omenjeno mesto je za Bourbakija jako važno, ker je tako rekoč ključ do njegovih pozicij. Berolinski zadnji telegrami trdè, da se je Werder tudi 17. t. m. še držal v svoji poziciji ne daleč od Belforta proti jugu. Vendar pripovedujejo švicarski in nemški telegrami, da so Francozi Nemce pregnali iz Delle; ako se ta vest potrdi, potem se bo moral Werder tudi brez boja nazaj pomakniti v gorénjo Alzasijo in obleganje Belforta mora prenehati, kajti ako je Delle v francoskih rokah, potem se dadé Prusi za hrbtom zgrabiti in v tem položaji si morajo hrbet zavarovati in se „nazaj koncentrirati“. Med tem se Manteuffel koncentrira v departement Haute-Marne in so se posamezni njegovi oddelki že tolkli s francoskimi mobilnimi gardami — kakor sami trdè, srečno. Na Pariz še vedno streljajo in ga zažigajo; Parižani pa so se temu že privadili in delajo sovražnim topovom in baterijam mnogo škode.

Razne stvari.

* (Okrajni glavar Schönwetter) je 15. t. m. v Celji prvokrat civilno poročal. Nevesta je bila

Listek.

Alzasija in Loréna.

Poglavje o anektiranji.

(Spisal dr. V. Zarnik.)

(Dalje.)

Graška „Tagespost“, najbolj srborit Bismarkov psiček v celi Avstriji, je nedavno sama v uvodnem članku to pritrdila z dodatkom, da ko bi mi (namreč Nemci) dali Slovencem za zedinjeno Slovenijo glasovati, bi si oni mahoma svoj ideal oživotvorili. To slednjo izjavo z velikim zadovoljstvom do znanja vzamemo, ker nam je taka svedočba naših najbujših sovražnikov porok, da je v istini naš narod za to veliko idejo z dušo in telesom: da se enkrat v eno celoto zedini.

Kdo se ne spominja, koliko so nemški časnikarji in profesorji leto in dan po čisto korektnem utelovljenji Savoje in Nice v Francozko po vseh nemških dnevnikih in učenih časnikih iz same zavisti proti francoskemu narodu psovali in na vsa usta kričali: kakšno strašno, v nebo vpijoče nasilje se je po Napoleonu Savojardom in Nicardom dogodilo, da je to v nebo kričeča krivica, da je to „moderne Eroberungspolitik“, neprimerna kulturi in civilizaciji 19. veka i. t. d. po tej skali Bog sam ve še kaj.

Drugi narodi so bili mirnejši. Tako na priliko je belgijanski profesor Le Gand v Liége-u napisal knjigo

v 5 zvezkih pod naslovom: Le nouveau droit international (Bruxelles 1861). Le Gand pa v tej svoji knjigi razvija misel, da je prisvojanje dežel po tem potu namreč po izpitani volje prebivalstva pridobitev civilizacije 19. veka in da je s tem početjem enkrat za vekomaj (?) odstranjeno surovo pravo gole sile srednjega veka, ktero je do zdaj vladalo. — To znamenito knjigo so vsi imenitnejši nemški časniki — na čelu „Augsb. Allgemeine“ v dokladi — prijavili in rekli, da ta Le Gand ni ravno taki norec, kakor se je to s početka nemškimi profesorjem dozdevalo, in da na zadnje vtegne ta gospod Le Gand le nekoliko prav imeti. — Potem ko ste se že enkrat Savoja in Nice čisto krepko Francozke držali, sprevideli so nemški profesorji, da ima ta belgijanski gospod Le Gand popolnoma prav, da je vpeljava občega glasovanja pri prisvojanji ptujih dežel v resnici napredek kulture 19. veka in da le po tem potu edino je mogoče odpraviti barbarsko pravo posilovanja srednjega veka (das barbarische Eroberungsrecht des Mittelalters.) — Tako so kakih pet let vsi nemški profesorji v soglasji v dolgih uvodnih člankih, v debelih brošurah in v ogromnih delih pisali in črčkarili. — 1866. leta so pa pruski profesorji mahoma vsi omolknili, prusofagi so pa še bujše jeli „to blago načelo“ civilizacije našega veka blagosloviti v grmečih člankih Pruse v „Augsb. Allgemeine“ grdeči: kakšni kruti barbari morajo to biti, da lojalne Hanoverance, Nassavce, i. t. d. posebno pa Frankobrodčane kar „mir

nichts, dir nichts“ brez vsega pitanja njihove volje v ogromno votlino pruske Pickelhaube pobašejo! — Po Wörthu in po Sedanu pa kričijo vsi prusofili in vsi bivši prusofagi unisono: Deutschland muss grösser sein! Ali je volja dotičnega prebivalstva za to ali ne, jih zdaj nič več ne briga; preko tega, da tako anektiranje ni v skladu s civilizacijo 19. veka, pomagajo publi zofismi, zarad kterih nemški profesor nikdar v nepriliko ne pride, ker ravno „in hoc signo vincas“, si misli.

Kar vsi od kraja ležijo na kolenih pred osebo, nekda tako ravno po nemških profesorjih zaničevanega Bismarka in molijo njegov princip: „Man anektirt alles, was man findet und wo man's findet. — O predmetu, da se mora Alzasija et comp. na vsak način brez vsega pogajanja anektirati, napisali so nemški profesorji že cele knjigarne. Tudi sem prepričan, da mi to narodni bralci „Slov. Naroda“ kar na pošteno besedo verjamejo, ali pomisliti je treba, da tudi naši naj blaži in naj nježnejši prijatelji, posebno gosp. Dežman naš list marljivo in pazljivo čitajo in študirajo. — Ako ne bi jaz to svoje trdenje z dati zdaj podvprl, gosp. Dežman bi spet lahko zakričal, da nekaj krivega brez dokazov trdim, kar mi je hotel lansko leto v dež. zbornici enkrat spodtikati. — Torej oglejmo se le nekoliko po tej vse-anektirati-hoteči literaturi nemških profesorjev, ktere je v sedanjem času kar vse od kraja razun K. Vogta „Anektirungs-Berserkerwuth“ popadla.

nemška devica Korinna Bittner, ženin iz Štorij doma. Kako se je Schönwetter vedel pri tej ceremoniji, se ne vé; ko je o binkošnih ljubljanskim pevcem sveče prižigal in note obračal, je pokazal, da ima cene vredne ministrantovske zmožnosti.

* (Deutsch-nationaler Schwindel.) Razkričanega nemškega shoda v Mariboru se je pretelo nedeljo z Mariborčani vred udeležilo 32 oseb, političnega imena ktere koli važnosti ni imenovati. „Nascitur ridiculus mus“, to se sme reči; „parturiunt montes“ pa ne.

* (Slovenska niža gimnazija v Mariboru.) „Tagesp.“ pravi, da deželni šolski svet v Gradcu ni privolil prošnji četvorice slov. gimn. profesorjev v Mariboru, naj bi se tū napravila slov. niža gimnazija, češ da je temu protiven § 19. drž. osn. postav, ker bi bili učenci slov. gimnazije prisiljeni obligatno učiti se nemškega jezika, da bi mogli potem prestopiti v višo nemško gimnazijo. — Da se pa vsaj vsi slov. učenci silijo učiti se nemščine, to je § 19 popolnoma prav. — Kakor mi vemo, je pa „Tgp.“ slabo podučena. Deželni šolski svet je bil vsled prošnje v veliki zadregi. Rešiti je dobro ni mogel, potrditi je ni hotel, torej se je izrekel za inkompetentnega in popolnem ministerstvu prepustil, kaj hoče ono storiti. Zviti g. Vrečko ni hotel priti k nobeni seji, v kateri se je o tej stvari sklepalo.

—r.— (Slovenske oble) ali globi se dobivajo ravnokar v knjigotržnici gosp. Giontini-ta v Ljubljani, ki je že mnogo slovenskih knjig založil in izdal. Prestavo je preskrbel neutrudljivo marljivi gosp. Ivan Tomšič, učitelj na pripraviščih. Cene oblam so od 5 gld. 30 kr. do 12 gld. 60 kr. Obla z meridianom i. t. d. velja 13 gld.

* (Razpisane službe na Kranjskem.) Pri c. kr. sodnji v Ljubljani je razpisana služba oficijala z letno plačo 600 oziroma 700 f., prošnje do 30. t. m. pri predsedništvu deželne sodnije v Ljubljani. — V Trebnjem na Dolenjskem je razpisana služba okrajnega ranocelnika, s katero je zvezana letna remuneracija 168 f.; prošnje do 25. t. m. pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Novem mestu. Za obe službi se tirja znanje slovenskega jezika, za prvo izrécno v besedi in pismu.

* („Vienac zabavi i pouci.“) Krasnega hrvatskega lepoznavskega lista „Vienca“ ste nam do zdaj došli dve številki s sledečim prebogatim zadržajem: I. Pjesma prednjakinja Spjevao J. T. — Stankovačka učiteljica. Pripovedka v pismih od Ivana Perkovca. — Zlatna kupa. Spjevao F. Markovič. — Sin Stepe. Novela od St. Grabovskega. — O čaju. Zdravoslovna

razprava. Napisao dr. Ivan Dežman. — Dodan je bogat „listak“ napolnjen z različnimi slovstvenimi in umetelnimi drobtinami. — II. broj: Vile. Spjevao Ivan Zahar. — Stankovačka učiteljica (dalje). — Sin Stepe (dalje). — Gospodin Margerie. Iz Revue des deux mondes preveo Fr. Ciraki. — O svemiru. Čitao dr. Pilar v javnom predavanju namienjenom krasnomu spolu. — Dr. Franjo Prešern, pjesnik slovenski. Napisao J. Zahar. — Listak. — „Vienac“ izhaja vsako soboto in velja po pošti prejemati samo 7 gld. na leto. Prva dva zvezka obsegata 32 strani najlepšega berila. Naj bi slovenski svet prav pridno segal po listu z mnogimi žrtvami izdajanjem, za katerega delajo najboljše literarne moči na Hrvatskem.

P. (Signum temporis.) V Berlinu se je te dni odprla umetnijska razstava, ktere čisti dohodek je namenjen nemškim ranjenim vojakom. Naučni minister Mühler, ki je bil, memo gredé naj omenimo, v svoji mladosti izteklôs em — lump in je zložil več zdravic, ktere se zdaj nemški burši radi prepevajo, kader so — in dulci jubilo, a zdaj na ministerskem stolu sedeč podpira in pospešuje reakcijo, kader in kjer jo more, ta načelnik pruskega mukerstva pride proti večeru v razstavo ter opazi nekaj jako rahlih in lahko oblečenih Vener in Kalist, nad kterimi se drugod ne spodtika noben pošten človek — celo v Rimu ne — vzlasti ako so delo slovečih umetelnikov kakor omejnene podobe v Berlinu. Toda nečistemu je vse nečisto in tako tudi Mühler zapové, da se morajo te podobe precej odpraviti s častnega mesta ter postaviti v precej tamno sobo. — Kaj bo neki Mühler naredil s tisto podobo, o kateri poredni Heine prepeva:

„Zu Berlin im alten Schlosse
Finden wir aus Stein gemetzt,
Wie ein Weib mit einem Rosse
Sodomitisch sich ergetzt.“

„Und es heisst, dass jene Dame
Die erlauchte Mutter ward
Uns' res Fürstenstamms. — Der Same
Schlug, fürwahr, nicht aus der Art.“ itd.

* (Iz Ptuja 15. januarja.) Veselice v ptujski čitalnici bodo: 22. januarja, 5. in 20. februarja; vsakikrat bode tombola s plesom; 5. februarja; pa tudi gledišna igra; k tem veselicam vljudo vabi vse čast. gg. čitalničarje.

* („Trdnjava.“) Na 7. decembra l. l. naznanjeni, pa zbog mnogih zadržkov odloženi občni zbor „Trdnjave“ sklicuje se v novo na 29. januarja ob 4ih popoldne v Celovec. Slavni čitalnični odbor je v ta namen prijazno prepustil čitalnično sobo v gostilnici „zum

weisen Lamm.“ Program: 1. Poročilo tajnika o društvenem stanju in delovanju; 2. poročilo denarničarja; 3. volitev novega odbora; 4. jugoslavenski program; 5. rešitev posameznih predlogov. Da se zborovanja v prav obilnem številu udeležijo družniki, kakor vsi slovenski rodoljubi, uljudno prosi in vabi odbor.

P. (Srbskega kneza Karadjorjevića) sin, ki se pri francoski loirski armadi bje proti Prusom, je za svoj pogum prejel red častne legione; a sinovec istega kneza, ki je tudi prostovoljno stopil v francosko armado, je storil v boji za svobodo nesrečnega naroda častno smrt. Ta dva Srba pa nista edina odlična Slovana v francoski vojski. Kakor je sploh znano, nahaja se pri Garibaldijevih četah mnogo Čehov in še več Poljakov. Sploh se mora reči, da je demokracija cele Evrope poslala Garibaldiju zdavno pomoč; posebno veliko prostovoljcev je prihitelo iz Italije, Španske in Grške. Med njimi beremo slavna imena španskih in laških državnih poslancev. Radovedni smo, koliko avstrijskih državnih poslancev bo stopilo v armado zoper Pruse, kadar bodo skušali v Avstriji tako ljubeznjivo širiti germansko kulturo, kakor zdaj na Francoskem.

Glasovi izmed občinstva.

(Za zadržaj in obliko tega predela ne prejemamo nobene odgovornosti.)

Javne zahvale.

Dolžnost me veže sl. glavnemu zastopništvu zavarovalnega društva „VIKTORIJA“ zahvaliti se, ktero je moja pogorela poslopja koj po naznanilu natanko preceniti dalo in škodo od 4159 gld. 43 kr. današnji dan izplačati blagovolilo; za to naglo dovršitev se očitno zahvaljujem in društvo živo priporočam

Aron Frid. Pächter.

Strela je vse moje imetje v pepel spremenila in zelo huda bi se meni godila, ako ne bi bil svojega premoženja pri zavarovalnem društvu

„Viktorija“

zavaroval, ktero društvo je meni brzo in brez nobenega odtrganja vso škodo pošteno povrnilo. — Izrekam torej javno zahvalo zavarovalnemu društvu „Viktorija“, in ne morem si kaj, da ne bi je občinstvu srčno priporočal.

Lind pri Velikovcu na Koroškem.

Andrej Pogačar.

Ivan Prlonik, Ivan Wirth, kot priče.

Zbral si bom iz tega velicega kupa samo nekatere najbolj „žmahtne“, kakor postavim:

„Das Elsass mit Deutsch-Lotrigen“ Ortsbeschreibung, Geschichte und Sage von Prof. dr. Friedrich Steger, Mil. Karte und Aussicht des Strassburger Münsters (Leipzig, Quandt und Händel 1870). Ta gospod Steger si že popoluoma Alzasijo z vso doklado anektirano misli, pri njem ni kar več pitanja o tem; on je kar Bädcker za vse v vakancih po Alzasiji et comp. potujoče nemške profesorje in študente. Popiše vsako klop na cesti in vsako krčmo, kjer se dobro pivo toči. Profesor Adolf Schmidt je napisal knjigo „Elsass und Lotringen“ 3. Auflage (Leipzig Veit et Comp. 1859), v kateri zgodovinsko dokazuje, s kakšno krivico, silo in goljufijo so ti deželi Francozi Nemcem odvzeli, kterim torej zdaj družega ne preostaja kakor ji spet s silo Francozom odvzeti! — Od prof. Adolfa Wohlwill-a imamo debelo knjigo: „Geschichte des Elsasses“ (Hamburg bei Otto Meissner 1870). Ta mož piše v svoji „Anektirungswuth“ kakor da bi bil celih 200 let spal, od besede do besede to-le: Nicht bloss Bande der Natur, sondern Bande des Geistes und der Bildung (!) haben trotz aller politischen Entfremdung einen innigen Zusammenhang zwischen dem Elsass und dem deutschen Volke erhalten (!!) Temu možu sme vsakdo verjeti, da še ni nikdar v svojem življenji svojega grešnega telesa in popotnega lesa preko Rene prenesel. —

„Elsass und Lotringen“ (Leipzig A. H. Payoe) se imenuje knjiga, ktero je neki Franz Hirsch napisal dokazovati taisto, kar vsi drugi, namreč: Anektirt muss sein! —

Ti so še vsi bolj mirni možje, ali zdaj pride ena z vse drugače energičnim naslovom: Deutschlands Sieg über welsches Unwesen und Deutschlands Recht auf Elsass und Lotringen von Prof. Johann Vetter (Karlsruhe bei G. Braun 1870). Da ta učeni profesor na dolgo in široko razklada, kako je francoski narod gnjil, korumpiran in strohnel, kako je pa usuprot nemški devišk, kreposten, v kulturi na vrhuncu in edino zveličaven, razumeva se samo ob sebi. Refrain vsacega poglavja hrabrega, anektirajočega profesorja je: „Der Bien muss“ kar je ovo isto: Elsass und Lotringen anektirt muss sind!

Še hujša steklina je pa popadla prof. dr. Adolfa Wagnerja, ki je na svitlo dal knjigo: „Elsass und Lotringen und ihre Wiedergewinnung für Deutschland“. Ein Kapitel aus der Annexions- und Nationalitätsstatistik und Politik (Leipzig, Dunker und Humblot 1870). Kakšnega duha je ta mož navzet, mislim, najboljše s tem dokazem, ako navedam od besede do besede naslove pojedinih poglavij njegove knjige: 1.) Es geht gegen Frankreich, nicht gegen Napoleon. 2.) Deutschlands Rückforderungen von Elsass und Lotringen. 3.) Die territoriale Ausscheidung von Elsass und Lotringen. 4.) Vom Selbstbestimmungsrechte

nationaler Bruchteile wie der Elsässer und Lotringer. V tem poglavju mož z vsemi zofismi učenega nemškega profesorja dokazuje, da nimajo Alzasijanci in Lorénezi nobene pravice do občega glasovanja, nego da ima „der olle Willem“ izključivo pravo jih tirati, ako nočejo drugač, z gorečem mečem v novo nemško cesarstvo po refrainu: „der Bien muss“! 5.) Deutsche Annexionsbedenken und deutsche Aussichten für die Wiedertwelschung von Elsass und Lotringen. V tem poglavju pravi učeni profesor, da so vsi tisti, ki morebiti mislijo, da bi se morali najpoprej Alzasijanci in Lorénezi sami o tej zadevi za mnenje poprašati, strašni bedaki in strahopetne šeme. 6.) Von den neutralen Zwischenstaaten zwischen Deutschland und Frankreich und von der Erhebung von Elsass und Lotringen zu einem solchen. Razumeva se samo ob sebi, da je rodoin demoljubni profesor že iz principa proti vsakemu takemu načrtu nove neutralne države in da se mora Alzasiji et comp. kar naravnost pruska Pikelhauba na glavo natakni. 7.) Schlusswort über die polit. Einführung von Elsass und Lotringen, v kterem mož poln zaupanja in nade sam saboj zadovoljen vzklikne, da bodo Alzasijanci in Lorénezi v par letih pod blagoslovom „des olle Willem“ še bolj stekli Tevtoni postali, nego je učeni profesor dr. Adolf Wagner sam.

(Dalje prih.)

Štejem si v dolžnost sl. zavarovalnemu društvu

"Viktorija"

javno zahvalo izrekati za pravično povrnjenje škode, ki jo je meni strašni požar napravil, in svetujem, naj vsak skrben gospodar svoje premoženje pri društvu "Viktorija" zavarovati da, ker ono ne le zelo nizke premije zahteva, ampak tudi brzo in pravično škodo povrne.

Sebastjan Oiks, posestnik v Laškem trgu.

Podpisani, kateremu je požar uničil stanovanje, hišno orodje in sploh vse, kar je imel pod streho, spozna za svojo dolžnost, da izreče zavarovalnemu društvu "VIKTORIJA", posebno pa njegovemu dirigentu v Trstu, gospodu Petru Radl-u, za pravično cenitev in točno izplačanje škode, znašajoče 2100 goldinarjev, — iskreno svojo zahvalo.

Pri tej priliki gorko priporoča vsem posestnikom omenjeno zavarovalnico

Peter Požega,

zavarovanec in poštar v Bosiljevem.

Svedoki: Mijat Milce, Jure Pavlešič.

Franjo Bernardič, županijski sodec.

Požar ki je vpepelil 6. vinotoka p. l. v Postojni tolikim posestnikom poslopja in poljske pridelke zadel je tudi mene. Bil sem zavarovan pri zavarovalnem društvu "VIKTORIJA", katero mi je predmete, ki sem jih imel pri njem zavarovane točno do slednjega krajcarja po isti ceni plačalo, kakor sem jih bil zavaroval. Storim prijetno dolžnost, da namestništvu zavarovalnice "VIKTORIJA" v Trstu izrečem iskreno zahvalo in omenjeno društvo gorko priporočam vsem svojim sosedom in prijateljem.

Janez Bisjak, posestnik v Postojni.

Bridki udarec zadel je 6. oktobra p. l. postojnski trg, pogorelo je namreč 23 hiš z gospodarskimi poslopji in vsemi premakljivimi predmeti vred. Med poškodovanimi bil sem tudi jaz in nepopisljiva bila bi moja nesreča, ako ne bi bil zavarovan. Hvaležnosti čutila spodbujajo me, da izrečem namestništvu zavarovalnega društva "Viktorija" v Trstu, katero mi je škodo pično po zavarovalnem pogoju, v polno zadovoljnost izplačalo, srčno svojo zahvalo. Pri tej priliki iskreno priporočam zavarovalnico "Viktorija" vsem, kateri imajo kaj zavarovati.

Matevž Ogrizek, posestnik v Postojni.

Pri zadnjem velikem ognju v Postojni bil sem tudi jaz med nesrečneži, katerim je neusmiljeni plamen požrl vsa poslopja in v njih hranjene pridelke. V tem bridkem položaju je znatno olajšala moje stanje zavarovalnica "Viktorija", ktera mi je pri njej zavarovane predmete pravično in točno po pogojih v protipisu izrečenih izplačala. Za tako blago postopanje izrekam društvu namestniku v Trstu, presrečno svojo zahvalo in društvo "Viktorija" priporočam vsem posestnikom.

Andrej Debevc, posestnik v Postojni.

Zavarovalno društvo "Viktorija", pri katerem sem imel svoje pridelke zavarovane, mi je znatno olajšalo zgubo, ktera me je doletela pri zadnjem velikem požaru v Postojni. Srčno se torej zahvaljujem namestništvu zavarovalnice "Viktorija" v Trstu za pravično plačanje škode in omenjeno zavarovalnico slavnemu občinstvu, vsem svojim sosedom in prijateljem priporočam.

Matija Vadnu, posestnik v Postojni.

Dunajska borska 18. januarja.

Enotni drž. dolg v bankovcih	57 fl 90 kr.
1860 drž. posojilo	94 " 20 "
Akcije narod. banke	7 " 39 "
Kreditne akcije	250 " — "
Enotni drž. dolg v srebru	67 " 20 "
London	124 " 15 "
Srebro	121 " 90 "
Napol.	9 " 95 "

Izdatelj in vrednik Anton Tomazic

Razpis službe.

Pri kolegijalni in mestni farni cerkvi sv. Marije Magdalene v Velkoveci na Koroškem (Völkermarkt in Kärnten) je izpraznjena zedinjena služba cerkvenca, kantorja in organista. Prihodki iz raznih zalogov brez privatnega zaslužka v posameznih hišah znašajo gotovih 600 gld. a. v. Dolžnosti pa so te-le: Razun orgljanja pri vsakdanji konventni sv. maši, pri ustanovljenih obletnicah z duhovščino vred v koru peti, orglati, si pripravnega cerkvenca vzdržati, godbo na koru s petjem vred ob nedeljah in v praznikih dopoldne in popoldne preskrbeti in gledati, da se s podukom sposobne mladine petje in muzika na koru v pravem, cerkvenem smislu in duhu izvršuje.

Prosilci za to zedinjeno službo naj prošnje lastno-ročno spišejo, v njih s spričali svoje dosedanje službo-

vanje, lepo vedenje in izvrstne muzikalne vednosti dokažejo, in jih

do 25. februarja t. l.

poštne proste podpisanemu kolegijatnemu kapitelju dopošljejo.

Kol. kapitelj sv. Marije Magdalene v Velkoveci,

11. januarja 1871.

Andrej Alijančič s. r.,

(3)

kapiteljski dekan in mestni fajmošter.

Dr. France Munda,

do sedaj odvetnik (advokat) v Radolci, se je preselil v

(3)

Ljubljano

in je svojo pisarno v "Zvezdi" št. 32. nasproti nunske cerkve odprl.

Edino pravo čisto Talmi-zlato.

Vsi od drugod naznanjeni Talmi-zlati predmeti so posnemanja manjše kakovosti.

Talmi-zlat kinč za večnost.

Urne verige iz Talmizlata.

Že 12 let slove urne verige iz Talmizlata zaradi dobrega dela, trajnosti in notranje vrednosti. Vsled čestih ponarejanj teh verig vzbujenih po onem vspehu moramo občinstvo opomniti, da imamo samo eno vrsto tega blaga; torej se mora, kdor hoče pravo Talmi-zlato imeti, obrniti na „Industriehalle in Wien. Praterstrasse Nr. 16.“

Briljantski lišp.

Fino delan, za strokovnjake premočljiv, s pravim Talmi-zlatom obrobjen, imitirani briljanti so iz najlepše brušenih strelc ponarejeni, nikoli ne otemne; tudi so drugi biseri krasno ponarejeni. 1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8. 1 par uhanov f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8. 1 „šmizetnih gumb f. 1, 1.80, 2, 3, 4. 1 „manšetnih gumb f. 1.50, 2, 3, 4. 1 gospodska igla f. 1, 1.50, 2, 3, 4. 1 briljantski prstan, najfinejši f. 1, 150, 2, 3, 4, 5. 1 križec kot collier f. 1, 2, 3, 4, 5.

Cizeliran Talmi-kinč.

1 krasen gospodsk collier s križcem f. 1, 2, 3. 1 broša 80 kr., f. 1, 1.50, 2, 3, 4.

1 zvezek drobnjav k uri 40, 60, 80 kr. 1 medaljon kr. 50, 80, f. 1, 2, 3. 1 par šem-gumb kr. 30, 50, 80, f. 1. 1 gospodska igla kr. 50, 80 f. 1, 1.80, 2. 1 broša za fotografije f. 1, 2.

Lišp z koravd

s Talmi-zlato podlago.

1 broša f. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 10, 15. 1 par uhanov f. 1, 1.50, 2, 3, 4, 5, 6, 10. 1 „šem. gumb kr. 80, f. 1, 1.50 2. 1 „manš. gumb f. 1, 1.50 2. 1 gosp. igla f. 1, 1.50. 1 gospodsk collier f. 2.50, 3, 4. 1 bracelet f. 2, 3, 3.50, 4.80, 6, 8. 1 rešta sekanih koravd 16 kr. 1 okroglih „ kr. 30, 40, f. 1.50, 2, 4.

Email-lišp,

krasno izdelano ognjeno email na Talmi-zlato.

1 broša f. 1. 1.50, 2, 3, 4, 5, 6. 1 „s pravimi koravdami in emailom kinčana f. 2, 3, 4, 5. 1 par uhanov f. 1, 1.50, 2, 3. 1 cela email-garnitura, broša, uhani z briljanti f. 3.50. 1 par email-šmiz-gumb, kr. 60, 80, f. 1. 1 „em.-manš.-gumb kr. 80, f. 1, 2. 1 medaljon kr. 80, f. 1, 1.50, 2, 3. 1 email-prstan kr. 60, 80, f. 1, 2.

Težka masivna zapestnica s pravega Talmi-zlata s ponarejenim demantom f. 2, 3, 4.

Pečatni prstan s pravim kamnom za graviranje f. 1, 2, 3.

Nekoliko časa se kupei predznajajo slabe ure s zvonečim hvalisanjem priporočati, da bi slepili p. n. občinstvo, zlasti provincijalne bivalce. Ti kupei niso niti urarji niti kot trde urarski fabrikanti in o kakovosti ur torej nič ne vedo. Prodajajo n. p. stare ure v pakfonastih okrovi pod imenom ur s precizijskim kolesjem za nove kot tudi druge najslabše ure za prave angleške itd. Vsakdo naj se varuje kupovati take nerabljive ure. Kdor hoče imeti res dobro, regulirano in jeftino uro, naj se obrne na renomirano „Industriehalle, Wien. Praterstrasse Nr. 16.“

Kaj tacega še ni bilo.

Le f. 10. Prava angl. srebrna cilindrska ura s kristalnimi stekli, minutnim kazalom, nikelijevim kolesjem, z fino pravo Talmi-zlato verigo z medalijonom in etujem in poroštenim listom vred, ali ni da bi se čudil?

Le f. 20. Prava angl. najfinejša ognjozlačena srebrna kronometer-ura z dvojnimi okrovom, lepo emailirana s kristalnimi stekli z fino Talmi-zlato verigo in medalijonom ter etujem in poroštenim pismom vred.

Le f. 17. Prava angl. najfinejša ognjozlačena srebrna kronometer uras prostim okrovom z verigo, medalijonom in etujem in poroštenim listom.

Le f. 14. Prava angl. Talmi-zlata ura, cylinder najnovejšje oblike z dvojnimi kristalnim steklom, kjer se zaprt vidi tudi kolesje, s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Le f. 15. Talmi-zlata ura z dvojnimi okrovom, savonette, skakalnica, kristalno steklo, nikelijnim kolesjem s Talmi-verigo, medalijonom, etujem in poroštenim listom.

Le f. 15. Prava angl. srebrna ankerca s kristalnim steklom in najfinejšim guillochiranjem, z verigo, medalijonom in poroštenim listom.

Svetoven čudež.

Le f. 130. Prava bronce-ura, da dobro hodi, garantuje se vsacemu.

Le f. 150 ali 2. ravno taka finejšje izdelana.

Le 10 kr. Generalni ključ za vsako uro.

Kakor znano imamo mi edino pravico prodajati v Avstriji pravo Talmi-zlato in so vsi drugod napovedani Talmi-zlati predmeti posnemanja niže biro; temu smo porok.

Generalna agencija za angleške žepne ure:

Wien, Industriehalle, Praterstrasse Nr. 16.

Prava Talmi-zlata veriga za gospode f. 1.50, 2, 3, 4, 4.40, dolge udne verige za ovesanja s Talmi-zlata f. 2.80 3, 4, 5.

Prstani s Talmi-zlata: pečatni prstani s pravim kamenjem za graviranje, kakor tudi ponarejeni demanti, ki svete kakor solnce po f. 1, 2, 3, 4, 5.

Ne regulirane ure 2 f. ceneje.

Ceniki gratis.

Lastniki Dr. Jože Vojnjak in drugi.

Tiskar: Eduard Janschitz